

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

KBW 1992/86

UITSPRAAK

in het geding tussen:

Z. M. te Amsterdam, eiser,

en

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Gedaagde heeft aan eiser op 22 aug. 1991 kennis gegeven van een beslissing uit hoofde van de AKW, houdende afwijzing van de aanspraak op kinderbijslag over het vierde kwartaal van 1990. De Rb. te Amsterdam heeft bij uitspraak van 1 sept. 1992 het tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen deze uitspraak op bij aanvullend beroepschrift uiteengezette gronden hoger beroep doen instellen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de raad, gehouden op 27 jan. 1995, waar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door mr J.M. Niemer, advocaat te Amsterdam, als zijn raadvrouw en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr S.I. Schinkel, werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Met ingang van 1 jan. 1994 is de Awb in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met vergoeding van het procesrecht zoals dat luidde vóór 1 jan. 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in art. 8:75 Awb.

Tussen eiser en zijn toenmalige echtgenote is bij vonnis van 9 dec. 1987 de echtscheiding uitgesproken, gevolgd door een beschikking volgens welke de ouderlijke macht van de ouders in stand bleef. Voordien, op 15 dec. 1986, was reeds een beschikking gegeven, bepalende dat hun kinderen S. (geboren op 8 maart 1983) en N. (geboren op 7 febr. 1986) de ene helft van de week bij de vader zouden verblijven en de andere helft van de week bij de moeder.

De uitvoering van de beschikking van 15 dec. 1986 was door eiser en zijn vrouw tegen het einde van 1990 aldus nader geregeld, dat de kinderen vanaf vrijdag bij het einde van de schooltijd tot maandag bij het begin van de schooltijd bij eiser verbleven en van maandag tot vrijdag bij de moeder.

Bij de bestreden beslissing heeft gedaagde aan eiser over het vierde kwartaal van 1990 voor de beide kinderen kinderbijslag ontzegd. Gedaagde is er daarbij van uitgegaan dat de kinderen in de praktijk meer bij de moeder dan bij de vader verbleven, waaraan gedaagde de gevolgtrekking verbond dat zij tot het huishouden van de moeder behoorden. Aangezien

voorts eiser voldeed aan de onderhoudsvoorwaarden betreffende een bijdrage van tenminste *f* 56 per week hadden volgens de beslissing beide ouders recht op kinderbijslag, maar diende de kinderbijslag aan de vader niet te worden uitbetaald krachtens de samenloopregels, neergelegd in art. 1 lid 1 dan wel lid 2 KB van 19 febr. 1982, Stb. 67.

De vraag is of deze beslissing in rechte stand kan houden. De raad overweegt hieromtrent het volgende.

Eiser en zijn voormalige echtgenote hebben in het onderhavige geval uitvoering gegeven aan een, hen opgelegde, regeling, aangevuld door tussen hen nader gemaakte afspraken, er toe strekkende dat hun kinderen in gelijke of nagenoeg gelijke mate bij beide ouders zouden verblijven en dat de ouders beiden in de kosten van het verblijf zouden bijdragen. De raad merkt hierbij een verblijf van vrijdagmiddag na de schooltijd bij de ene ouder en de rest van de week bij de andere ouder nog aan als een verblijf bij beide ouders in nagenoeg gelijke mate.

In een situatie waarin dergelijke regels en afspraken bestaan dient in beginsel te worden aangenomen dat de kinderen behoren tot het huishouden van de moeder en tot dat van de vader, ook wanneer de werkelijkheid hier niet (meer) geheel mee zou stroken.

De raad verwijst voor dit standpunt, dat er mede toe dient de uitvoeringsorganen de mogelijkheid te geven om op eenvoudige wijze vast te stellen aan wie de kinderbijslag dient te worden betaald en om voor de rechthebbenden zoveel mogelijk zekerheid en continuïteit te bieden, naar de uitspraken van 21 mei 1985, KBW 1983/50 (niet gepubliceerd), van 29 mei 1991, KBW 1990/28 en van 5 juli 1991, KBW 1988/60 en 1989/22 (beide gepubliceerd in Rechtspraak Sociale Verzekering 1992/19 en 20 met een annotatie van W.H.A.C.M. Bouwens).

Getoetst aan dit uitgangspunt, dient voor het onderhavige kwartaal voor de kinderen van eiser te worden aangenomen dat zij zowel tot het huishouden van de moeder als tot dat van de vader behoorden. Met name doet hieraan niet af dat, zoals in de bestreden beslissing is overwogen, de kinderen in het betrokken kwartaal, in afwijking van de afspraak, slechts drie weekends per maand bij de vader zouden hebben verbleven.

Wanneer de kinderen zowel tot het huishouden van de ene als tot dat van de andere ouder behoren bieden, zoals de raad in de eerder vermelde jurisprudentie heeft overwogen, de regels omtrent samenloop geen oplossing voor de vraag aan wie de kinderbijslag wordt uitbetaald en dient in deze lacune aldus te worden voorzien, dat de uitbetaling geschiedt aan degene ten huize van wie de kinderen op de peildatum van het betrokken kwartaal verblijven.

Hiervoor acht de raad beslissend de situatie, zoals die volgens de bestaande afspraken op die peildatum geldt op het tijdstip 0.00 uur. Nu het bij de onderhavige peildatum, 1 okt. 1990, om een maandag gaat leidt dit ertoe dat de kinderbijslag aan de vader dient te worden uitbetaald.

Het vorenstaande betekent dat de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing voor vernietiging in aanmerking komen. Dit leidt er toe dat gedaagde aan eiser het in eerste aanleg en in hoger beroep gestorte griffierecht, tezamen *f* 75 dient te vergoeden.

Met betrekking tot de kosten van het geding overweegt de raad het volgende. De eerste rechter heeft uitspraak gedaan vóór 1 jan. 1994. Gelet op hetgeen de raad heeft beslist in zijn uitspraak van 5 april 1994, gepubliceerd in Jurisprudentie Bestuursrecht 1994/85, worden de kosten van het geding in eerste aanleg dat niet betrokken in een proceskostenveroordeling op grond van art. 8:75 Awb. Met betrekking tot de kosten van het geding in hoger beroep acht de

raad termen aanwezig om eiser te veroordelen in de kosten van de aan gedaagde verleende rechtsbijstand, begroot op f 1420.

Beslist wordt als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep;

recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing;

verstaat dat gedaagde een nadere beslissing zal nemen met inachtneming van deze uitspraak;

verstaat dat gedaagde aan eiser het gestorte recht van f 75 vergoedt;

veroordeelt gedaagde in de proceskosten van eiser ten bedrage van f 1420;

wijst de Sociale Verzekeringsbank aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden;

bepaalt dat de betaling van dit bedrag geschiedt aan de griffier van de raad.

3 maart 1995